రైలు బయలుదేరింది.

ఆమె పేరు రేవతి. కిటికీ పక్కన కూర్చుంది. చల్లని గాలి రివ్వున వీచి ఎంతో హాయిగా అనిపించగా, ఆమె తన బ్యాగ్‌లోనుండి ఓ వార పత్రిక తీసింది.

ట్రైన్ బయులు దేరింది. అదే స్టేషన్‌లో కాబట్టి జనం అంతగా లేరు. సమయం ఐదున్నర. శీతాకాలం అవడం చేత అప్పుడే చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి.

పత్రిక తిరగేస్తూ ఓ పేజీ వద్ద ఆగింది. "ఆగంతకుడు" అనే టైటిల్‌తో వున్న కథ అది. బొమ్మ చూస్తే భయంకరంగా ఉంది. ఇదేదో హారర్ కథే అనుకుంది. కానీ ఆమెకు ఇలాంటి కథలంటే ఆసక్తి ఎక్కువ. కథ చదవడం మొదలు పెట్టింది.

విచిత్రం! కథ కూడా రైలు ప్రయాణానికి సంబంధించిందే. కథ ఆరంభం ఇలా ఉంది.

"నేను కిటికీ పక్కన కూర్చుని పత్రికలోని కథ చదువుతున్నాను. రైలు వేగంగా పరుగెత్తుతోంది. కొద్దిసేపు కాగానే బయట చిక్కని చీకటి కమ్మేసింది. కంపార్ట్‌మెంట్‌లో లైట్లు వెలిగాయి."

తమాషాగా వుందే! రేవతి ఆశ్చర్యపోయింది. సరిగ్గా అప్పుడే తను కూర్చున్న కంపార్ట్‌మెంట్‌లో లైట్లు వెలిగాయ్. మళ్ళీ కథలో లీనమైంది.

జనం ఎక్కువగా లేరు. ఆ వైపు కిటికీ వద్ద ఒక ముసలాయన, డోర్ దగ్గర ఎవరో బిచ్చగాడు... అంతే. ఇంతలో చారల షర్టు, నల్లని ప్యాంటూ వేసుకున్న బట్టతల వ్యక్తి ఒకరు మెల్లిగా వచ్చి నా పక్కనే కూర్చున్నాడు. మనిషి చాలా పొడగరి. పెద్ద

[illegible]

[illegible] గుండె [illegible] తగ్గింది. కలలో ఉన్నట్లే పక్కన అదే పొజిషన్లో ఉన్న మనిషి.. తన వంకే చూస్తున్నాడు. గంభీరంగా సర్దుకుని కూర్చుంది రేవతి. పమిట భుజం మీద గుండా కప్పుకుని భయం భయంగా పత్రిక కళ్ళ దగ్గర పెట్టుకుని మళ్లీ కథ కంటిన్యూ చేసింది.

"అతనెవరై వుంటాడు? అతనికేం కావాలి? ఎందుకలా తినేసేలా చూస్తున్నాడు? కొంపదీసి నన్నేమైనా చేయాలనుకోవడం లేదు కదా? ఒక వేళ అతనికా ఉద్దేశ్యముంటే నన్ను నేను రక్షించుకోవడమెలా?

నాకు భయమెందుకు? ఈ ముచ్చు వెధవ నన్నేం చేయగలడు! ఇది రైలు. చైన్ లాగితే ఆగుతుంది. అవును. కానీ వాడి దగ్గర ఏ బటన్ చాకో ఉంటే? ఇప్పుడు వాడు తన జేబులో చేయి పెట్టి ఏదో వస్తువు బయటకు తీస్తున్నాడు..."

రేవతి కొద్దిగా తలతిప్పి పక్కకి చూసింది. ఆమె గుండె దడదడా కొట్టుకుంటోంది... రైలులా. పక్కనున్నవాడు తన జేబులో చేయి పెట్టి ఏదో తీస్తున్నాడు. రేవతి వాడి ముఖంలోకి చూసింది ఒక్కక్షణం. వాడు నవ్వాడు చప్పుడు లేకుండా ముచ్చెమటలు పోశాయి రేవతికి. శరీరం వణుకుతోంది.

మళ్లీ కథ కంటిన్యూ చేయడానికి ధైర్యం లేకపోయింది. వాడు అలాగే నవ్వుతున్నాడు.

ఇక లాభం లేదు. ఏదైనా చేయాలి. లేదు... తానేమీ చెయ్యలేదు. రేవతి తన బ్యాగు, సూట్‌కేసు తీసుకుని లేచింది. వాడిని దాటుకుని అక్కడినుంచి ముందుకు కదిలింది. అదృష్టవశాత్తు అక్కడ నలుగురైదుగురు వ్యక్తులున్నారు. అక్కడ ఖాళీకూడా ఉంది. ఊపిరి ఎగ బీలుస్తూ అక్కడ కెళ్ళి కూర్చుంది... కిటికీ పక్కన... సింగిల్ సీట్‌లో.

హమ్మయ్య! ఇప్పుడు భయంలేదు.

కళ్లు మూసుకుని కాసేపు రిలాక్సయింది. కొద్దిసేపటి తరువాత కళ్లు తెరిచి... కొయ్యబారిపోయింది. తన ఎదురుగా వున్న సింగిల్ సీట్లో... మళ్లీ వాడే!

'కెవ్' మని అరిచింది... గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంటూ అక్కడున్న వ్యక్తులందరూ తుళ్లిపడి రేవతివైపు చూసి "ఏమైందమ్మా?" "ఏమైంది" అంటూ అడిగారు.

రేవతి కుడి చేతి చూపుడువేలితో ఆ ఆగంతకుడిని చూపిస్తూ "ఇతను... ఇతను..." అంది వణుకుతూ.

"ఏమిటి ఎవరతను?" అన్నాడు ఒకాయన.

దియా మీర్జా దర్జా

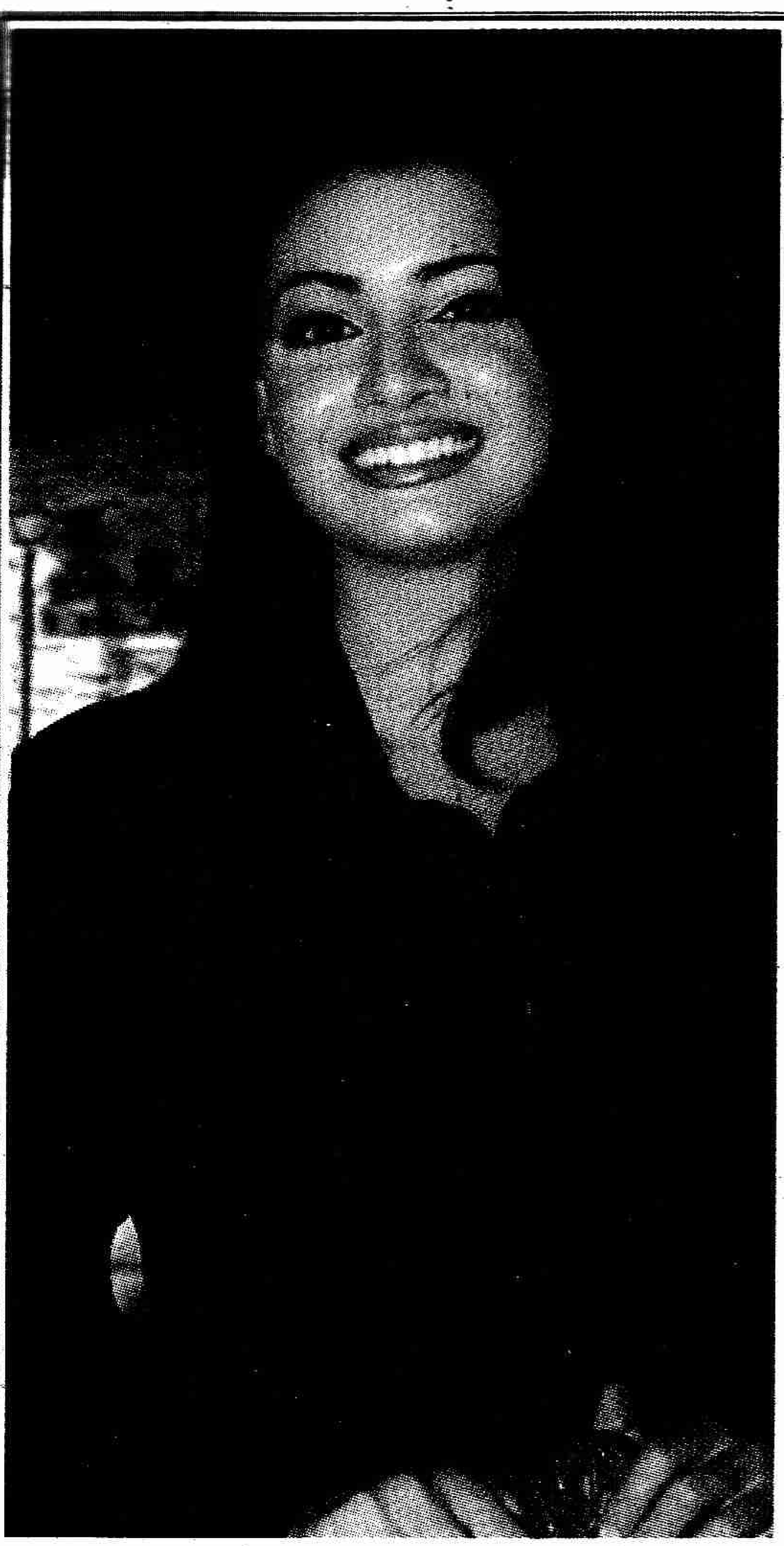

* బోర్న్ ఆర్టిస్ట్‌ని నేను. నా మొట్టమొదటి సినిమా సూపర్ హిట్ అవుతుందని బాలీవుడ్ ప్రపంచం కలలు కంది. అయితే దురదృష్ట వశాత్తూ ఆ సినిమా పోయింది. దానికి నేనొక్కదాన్నేనా బాధ్యురాల్ని?

* నన్ను భగ్నాని రెండు సినిమాల్లోంచి తొలగించడం నిజంగా బాధగా ఉంది. అంత పాపం నేనేం చేశాను. ఒక్కోసారి ఆర్టిస్ట్‌గా ఎందుకు నా కెరీర్‌ని మలచుకున్నానా? అన్న బాధ కూడా కలుగుతుంది.

* సినిమాల్లో నటించడానికి నటన మాత్రమే క్వాలిఫికేషను అనుకుంటే నేనొప్పుకోను. దానికి చాలా వుంటాయి. ఆ 'చాలా' ఏమిటో ఓపెన్ సీక్రెట్టే! వాటికి ఒప్పుకోకపోతే నిందలు మీద నిందలు వేస్తారు. ఇది సహజం.

* నన్ను 'గొప్పనటి' అని ఎవరూ అనరు. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. అలాగని చెడ్డ నటిని మాత్రం కాదు. ఇచ్చిన పాత్రను డీసెంట్‌గా పోషిస్తాను. సెట్‌లో అందరి మెప్పు పొందుతాను. ఇంతకంటే ఏం కావాలి?

* నేను తలచుకుంటే 'హాసు'ని రేపీవేళకు వశపరచుకోగలను. కాని అంత ఖర్మ నాకేం పట్టలేదు. నేను మంచితనంగా వుంటే ప్రాణం పెడతాను. ఎదురుతిరిగితే ప్రాణాలకు తెగిస్తాను!

* పుట్టినపుడే భగవంతుడు మన తలరాతని కూడా రాసిపెట్టి వుంచుతాడట. మధ్యలో మారదు. ఆమాత్రం దానికి ఈ కుళ్ళు, కుట్రలూ ఇవన్నీ ఎందుకూ? అంటోంది మీర్జా దర్జాగా.

"తెలీదు... నన్ను చాలాసేపట్నుండీ అదోలా, తినేసేలా చూస్తున్నాడు. నన్ను వెంబడిస్తున్నాడు" గుటకలు మింగుతూ చెప్పింది మాటలు స్పష్టంగా లేవు.

వెంటనే ముగ్గురు వ్యక్తులు... చారల చొక్కా ఆగంతకుడిని సమీపించారు.

మూడు క్షణాలే!

దీపావళి బాంబుల్లా... అతని వొంటి మీద వాళ్ల దెబ్బలు ఢాం...ఢాం... అని చప్పుళ్ల చేశాయి. చిటపట సంగీతం వినిపించాయి.

ఆగంతకుడు వారి మధ్యనుండి అరుస్తున్నాడు. "ఆగండి... ఆగండి... నేను చెప్పేది వినండి...వినండి... అయ్యో మీరనుకుంటున్నట్టు నేను దుర్మార్గుడిని కాను... అయ్యో... ఆగండి."

వాళ్లు ఆగారు. ఆగంతకుడు బాధగా ఊపిరిపీల్చి వదులుతూ... "నేను... నేను రచయితనయ్యా బాబూ... అదిగో ఆవిడ చేతిలోని వారపత్రికలో నా కథ పడింది. సరిగ్గా ఆవిడ నా కథ చదవడం మొదలుపెట్టినప్పుడే ట్రైన్ ఎక్కాను. నా కథ మరొకరు చదువుతుంటే వారి రియాక్షన్ ఎలా ఉంటుందో చూద్దామని సరదా పుట్టింది. అందుకే ఆమె వైపే చూడసాగాను. అంతలో ఆమె అపార్థం చేసుకుని... మీరు నా తాట వలిచేశారుగదయ్యా" అంటూ రొప్పసాగాడు.

రేవతి ఒక్కసారిగా చేతిని నోటికడ్డం పెట్టుకుని "ఆ" అంటూ చేతిలోని పత్రికని జారవిడిచింది. "మేడమ్... కథ పూర్తిగా చదవండి" అన్నాడు రచయిత ప్రాధేయపడుతూ. ❋